

helst bör erbjudas der, hvarest nöden är störst, emedan den sålunda både gör mesta nyttan och hålles mest i värde. Och hvem vill väl då neka, att denna tröst, hurudan den än må vara, långt snarare bör skänkas de hulda damerna än männen? De bära i sina veka bröst med fruktan och blygsamhet kärlekens lågor dolda; och, huru mycket större våldsamhet, än de uppenbara, sådana hafva, det veta de, som pröfvat dem. Dessutom tillbringa qvinnorna, inskränkta genom faders, mödrars, bröders och mäns vilja, önskan och befallning, mesta delen af sin tid inom sina gemaks ringa område; och, då de sitta nästan sysslolösa, i samma ögonblick vilja och icke vilja, och sålunda hvälfva stridiga tankar i sitt inre, är det omöjligt, att dessa alltid kunna vara glada. Uppkommer nu genom dylika tankar i deras sinne ett visst svårmod, som än mer ökas af eldig trånad, så måste detta der kvardröja till deras djupa smärta, om det icke aflägsnas genom nya samtal; utan att nämna, det de äga långt mindre kraft än männen att utstå sådana qval. Något dylikt händer ej hos förälskade män, såsom vi tydligen kunna se. De hafva nämligen, om något slags svårmod eller tungsinthet gör dem nedslagne, många sätt att mildra eller förjaga det; ty, när de så önska, felas dem icke lustfärder, åhörande och beskådande af många nya saker, fogelfänge, jagt, ridt, spel och handelsgöromål. Hvert och ett af dessa ting förmår alldeles eller till någon del draga själens uppmärksamhet till sig och aflägsna henne från ledsamma tankar, åtminstone för en tid: imedlertid in finner sig på ett eller annat sätt tröst, eller blir smärtan mindre kännbar. På det således genom mig till en del må godtgöras obilligheten hos lyckan, hon, som varit mest